

[Rytter.]

paa Hotellerne at navngive sig og give forskellige Oplysninger.

Men saa kommer det andet Stadium i Udviklingen: man saa og hævdede fra alle Sider, at det var urimeligt, at man for at rejse fra Land til Land skulde have baade Pas og Visum, og det blev end mere urimeligt, efterhaanden som vi fik Krigen paa Afstand — men det tog lang Tid at faa det ændret. Derfor afskaffede vi saa at sige Visumtvangen: vi gav alle Tilladelse til at komme ind i Landet. Men det er klart, at i samme Øjeblik vi ophævede Kontrollen ved Grænsen, maatte vi have det nødvendige Korrelat dertil, nemlig Kontrol her i Landet. Derfor kom de Regler ind, at Arbejdsgiverne skulde have en vis Forpligtelse til at anmelde, hvis de tog udenlandske Arbejdere i deres Tjeneste, endvidere, at Hotellerne skulde have en vis Forpligtelse til at oplyse, hvem der kom paa Hotellet, for man kunde ikke se paa en Mand, om han var Dansk eller Udlænding. Det var en Byrde, man paa lagde alle Borgere, for at vi igen kunde komme ind i det regelmæssige internationale Samkvem. Sagen har altsaa to Sider. I samme Øjeblik man ophævede Kontrollen ved Grænsen, maatte man nødvendigvis have en Kontrol her i Landet. Det maatte nødvendigvis virke noget byrdefuldt for de Folk, der rejser rundt her i Landet, at de skulde give Oplysninger paa Hotellerne, og ligeledes overfor Arbejdsgiverne, men det var den logiske Konsekvens, som det ikke var muligt at komme udenom, hvis man overhovedet vilde have det internationale Samkvem ind i normale Folder igen. Selvfølgelig blev dette meget stærkt kritiseret fra nogle Sider, idet man hævdede, at den indenlandske Kontrol, som her indførtes, var umoralsk; thi det var jo fuldstændig umoralsk, at man sagde til en Udlænding: Du maa godt komme ind i Landet og drive og være her paa Besøg, men du maa ikke være her, naar du vil arbejde. Man kan godt sige, at det var umoralsk, men det var en nødvendig Konsekvens af, at vi ophævede Kontrollen ved Grænsen.

Denne Kritik er i sin skarpeste Form blevet fremsat af den højtærede Justitsminister, som nu har forelagt Lovforslaget her, og jeg kan derfor kun udtale min Glæde over, at den højtærede Justitsminister har overvundet sine Betænkeligheder ved Lovforslaget. Ogsaa den Stilling, den højtærede Justitsminister i forrige Samling indtog i Folketinget, da han beklagede, at

det Ændringsforslag, som vilde raade Bod paa Sagen, var taget tilbage, har han altsaa nu ændret. Den højtærede Minister er med fuld Musik gaaet ind for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, og det kan jeg ikke andet end give min Tilslutning. Jeg giver ogsaa Ministeren min Tilslutning til, at Ministeren ser bort fra de Reklameartikler, der kom frem straks efter hans Tiltræden, om, at nu skulde alle de meningsløse Regler, som var gældende for Hotelværterne, forsvinde, og jeg ser til min Glæde, at han i Folketinget har sagt, at det i Virkeligheden ikke er saa farligt, det, der sker paa Hotellerne.

Jeg kan imidlertid forstaa, at det er med noget blandede Følelser, den højtærede Minister har forelagt Lovforslaget, hvilket ogsaa fremgaar af Motiverne; man søger i Motiverne at finde visse Fordele ved Forslaget, som det her foreligger, men det kniber. Man finder Tilfredsstillelse i, at Ministeren faar Bemyndigelse til at afslutte Aftaler med fremmede Lande, og Ministeren udtalte i Folketinget, at naar han faar denne Bemyndigelse, vil han ogsaa benytte den. Jeg tror imidlertid, jeg maa slutte mig til Motiverne, der siger, at Bestemmelsen i Virkeligheden er overflødig, da Ministeren allerede har den Bemyndigelse. Det er mig bekendt, at baade tidligere Ministre og den nuværende Minister ganske rolig har truffet den Slags Aftaler med andre Stater om, at naar de stillede sig elskværdigt overfor vore Undersaatter, vilde vi ogsaa stille os elskværdigt overfor deres Undersaatter. Man henviser derefter i Motiverne til et Par Ændringer, som Lovforslaget indeholder i formildende Retning, idet der stod, at man ikke fandt det nødvendigt „at kræve Anmeldelse til Politiet fra Personer, der uden Vederlag huser ubekendte eller omvandrende Personer“, og at man ligeledes fandt det unødvendigt at „kræve Oplysning om, hvor vedkommende Gæst sidst er opført i Folkeregisteret“. Men selv disse to Formildelser er bortfaldet i Folketinget. Folketinget er kommet til at staa overfor Kendsgerninger, og det er da sammen med den højtærede Justitsminister delvis gaaet bort fra disse Ændringer, idet man alligevel har ment at maatte opretholde Anmeldelsespligt fra Institutioner, der uden Vederlag huser ubekendte eller omvandrende Personer, ligesom man har ment det nødvendigt at kræve Oplysninger om, hvor saadanne sidst er opført i Folkeregisteret; der staar ganske vist ikke Ordet „Folkeregister“, men der staar, at der skal gives Oplysning om „sidste Opholdssted“,